

Sygn. akt IV CSK 289/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W.
Oddziału Terenowego w K. (poprzednio Agencji Nieruchomości Rolnych w W.
Oddziału Terenowego w R.)
przeciwko Instytutowi [...]
w O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 stycznia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na potrzebę wykładni rzeczzonego przepisu w związku z istniejącą na jego tle rozbieżnością orzecznictwa, na dowód której powołał jedno orzeczenie Sądu Okręgowego z 2011 r. Skarga nie zasługuje jednak na przyjęcie do rozpoznania. Jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a także w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wystarczająca jest typowa wykładnia prawa dla ustalenia treści normy prawnej zawartej w art. 17b ust. 5 u.g.n.r.SP. Po pierwsze, w tym przepisie mówi się o „wartości nieruchomości”, a więc nie precyzuje się, że chodzi o „wartość prawa własności nieruchomości” – nie jest zatem wykluczone, aby chodziło o „wartość prawa użytkowania wieczystego nieruchomości”. Po drugie, cały ust. 5 dotyczy zbywania właśnie prawa użytkowania wieczystego, zatem niespójne i nielogiczne byłoby nagle odnoszenie się do prawa własności nieruchomości. Po trzecie, ustanowiono na rzecz zbywcy prawo użytkowania wieczystego, a nie prawo własności, zatem w razie przeniesienia tego prawa właściciel nieruchomości nie zmienia się. Po czwarte, istnienie jedynego odmiennego orzeczenia Sądu Okręgowego nie świadczy o rozbieżności w orzecznictwie, a raczej o kształtującej się dopiero linii orzeczniczej, a więc i ta okoliczność nie przemawia za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.